

Buổi Trưa Ngồi Ngó Nắng

Buổi trưa.

Ngồi ngó nắng. Nắng ơì là nắng trưa.

Chép miệng ra câu thơ:

Buổi-trưa-ngồi-ngó-nắng.

Gửi đi xem ai cảm, có hồi âm...chắc vui! Nắn nót chữ Ngậm Ngùi, nhớ thương quê mình quá...

Nắng, mưa, đều tơi tả số phận người Việt Nam...sống không có lòng tham nên chi nghèo khổ mãi?

Tôi, nhủ lòng mình phải làm điều phải, sống yên. Mà...đất nước giữa nghiêng, mà...cuộc đời chao đảo, tôi vào đời cơm áo, tôi vào lính, bình thường.

Một thời tôi có trường, một thời tôi có lớp, một thời tôi lộp độp mưa rơi trên poncho...

Một thời tôi co ro trong lán rừng trại núi, tôi chẳng làm nên tội, tôi...cứ đi ở tù!

Tôi như trái mù u lăn đi theo vòng sóng. Tôi, con còng tuyệt vọng nằm phơi mình Trường Sa...

Ồi ai áo bà ba giăng trên sào trưa nắng. Tôi đang ngồi lẳng lặng ngó nắng trưa...nhớ ai!

Quê Hương tôi rớt dài bao nhiêu giọt nước mắt. Bài thơ này, tôi nhạt từng giọt lệ tôi lên...

Mai tôi gửi cho em, cho em giầm mưa nắng. Mình ở nhau không đặng thì thương hoài ngàn năm...

Tại sao mình xa xăm tại sao đời xa xăm tại sao nắng không bám mà nát tan từng mảnh?

Trần Văn Lệ